

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sanna Jukkola
aattoseurat 3.7.2020

Aika tarkalleen vuosi sitten, heinäkuun 5. päivän illansuussa, istuin Kyösti Kallion koulun kentän reunalla kuorokatoksen alapenkillä. Vieressäni istui kovin tuttuja ihmisiä — meidän juhlien toinen pääsihteeri Riitta Muilu, kaupunginjohtajamme Päivi Karikumpu, Herättäjän aluesihteeri Urpo Karjalainen sekä lääninrovasti, kollega Haapajärveltä, Kari Tirola. Juhlaväkeä saapui kentälle, aurinkokin paistoi. Oli odottava, mukava tunnelma. Muistan, että olo oli myös vähän epätodellinen. Että tässäkö sitä nyt sitten ollaan, juhlien aattoseuroissa! Monen, monen vuoden valmistelutyö oli nyt toteutusta vaille valmiina.

Kukapa olisi silloin osannut aavistaa, miten koko maailma tuntuu nyrjähtäneen monilta kohdilta aivan eri asentoon. Vuosi sitten luulimme, että nyt olisimme aattoseuroissa Kauhavalla. Ei olla, eikä auta. Monta kertaa olen ajatellut niitä ihmisiä, jotka Kauhavan juhlien eteen ovat tehneet töitä. Siellä vaaditaan nyt malttia, sinniä ja uskoa siihen, että vuoden päästä juhlat saadaan pidettyä. Kädet ovat tämän asian puolesta ristissä täälläkin.

Vuosi sitten olin puheessani sanonut näin:

Toivon, että tämä juhlaviikonloppu vahvistaisi herännäisyyden perusajatusta siitä, että armoa ei rajata keneltäkään pois, että autuuden asiassa riittää yksin Kristus. Toivon, että tämä juhlaviikonloppu luo toivon ja luottamuksen näköaloja, jotain sellaista, mitä paikkakuntamme kaksi kylväjäpatsasta kirkkomme molemmin puolin meille viestittävät. Kylväjien kädet ovat täynnä jyviä. Heidän, mutta myös meidän kaikkien käsimmme turva on ikuisten käsivarsien varassa. Tuon turvan varassa on hyvä tehdä työtä — ja tuon turvan varassa voi kätensä myös levollisin mielin ristiä rukoukseen.

Samoja asioita toivon tänäänkin. Sitä, että armoa ei rajata keneltäkään pois. Sitä, että eteenpäin katsellessamme sydämessämme soisi — kaikesta huolimatta — toivon ja luottamuksen sävelet. Ja sitä, että yhä edelleen elämämme lepäisi ikuisten käsivarsien varassa — niiden käsivarsien, jotka eivät irti päästä.

Koronakevät kuljetti läpi maailman ihmisiä epätoivon ja arkuuden maille, sinne, missä rohkeudesta ei välttämättä ollut jäljellä enää rippeitäkään. Mutta eipä tässä kohdassa oltu ihan ”ensimmäistä kertaa pappia kyydissä”. Nämä samankaltaiset kysymykset olivat tuttuja myös 1300-luvun lopussa Englannissa eläneelle naismystikko Juliana Norwichlaiselle. Kerron nyt muutaman asian hänen elämästään. Kyseessä on ensimmäinen nainen, joka kirjoitti äidinkielellään persoonallisen ja

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

omakohtaisen kertomuksen siitä, miten näki ja ymmärsi Jeesuksen elämän, kärsimyksen ja ylösnousemuksen. Juliana kirjoitti vakavasti sairaana saamistaan näyistä, joissa ristillä kärsivä Kristus ilmestyi hänelle. Tämä tapahtui 8.5.1373. Hän oli ollut viikon sairaana, ja tilanne oli niin vakava, että paikalle oli hälytetty jo pappikin antamaan viimeisen voitelun ja ehtoollisen. Varhain sunnuntaiaamuna toinen pappi oli kutsuttu vuoteen ääreen lohduttamaan kuolevaa.

Pappi kohotti ristiinnaulitun kuvan Julianan silmien eteen ja kehotti häntä katsomaan sitä, jotta saisi lohdutusta. Juliana kirjoittaa, miten hän tunsu menettäneensä kaiken voimansa, mutta silti ponnisteli ja kiinnitti katseensa krusifiksiin. Silloin kaikki muu katosi ja hän näki vain Kristuksen kasvot. Hän näki veren virtaavan orjantappurakruunun tekemistä haavoista ja nestehukan ja kärsimyksen aiheuttaman uupumuksen ja lähestyvän kuoleman merkit Kristuksen kasvoissa. Juuri kun näytti, että kaikki oli lopussa, Kristuksen kasvojen ilme kuitenkin muuttui ja niille kohosi ilo. Juliana tunsu sen tarttuvan itseensä.

Näihin näkyihin sekoittuivat Julianan oman elämän tapahtumat. Elettiin aikaa, kun Musta surma runteli maailmaa. Mustan surman aallot pyyhkäisivät hänen elämänsä aikana kolme kertaa Euroopan yli. Miettiessään elämänsä Juliana näki kaikesta huolimatta Jumalan läsnäolon kaikessa. Miten silloin siinä, mitä tapahtuu, mikään voisi olla väärin tai kohtuutonta? hän pohti. Ja katsoessaan Kristuksen kärsimystä Juliana näki siinä omat kärsimyksensä mutta myös meidän kaikkien kärsimykset. Hän ymmärsi, että Jumala kärsii kanssamme, ja me hänen kanssaan. Sille, joka katsoo kärsivää Kristusta ja ymmärtää, kuka hän on, kaikki kääntyy lopulta hyväksi. Kärsimystä ei voi pyyhkiä olemattomiin, mutta voi tuntea, että joku on nähnyt sen ja kantaa sitä. Ja tästä kokemuksesta syntyivät sanat, jotka tunnetaan Juliana Norwichlaisen lohdutuksena: "Kaikki kääntyy hyväksi ja kaikki kääntyy hyväksi ja kaikenlaiset asiat kääntyvät hyväksi."

*

Kaikki kääntyy hyväksi, asiat järjestyvät. Tähän luottakaamme!

*

Hyvä ystävä, viime vuonna sain toivottaa Nivalan seurakunnan ja juh latoimikunnan puolesta sinut tervetulleeksi herättäjäjuhlille. Nyt saan toivottaa: hyvä, pyhä, kolmiyhteinen Jumala tämän vuoden etäherättäjäjuhlilla — ja Sinua — siunatkoon!